

regnede paa at lægge fuldstændigt Beslag paa de paagældende som Tjenestemænd, f. Eks. Formænd for eller Medlemmer af forskellige Raad, Sognefogeder, visse Konsulenter o. l.

Ved Udtrykket „bestemt Tid“ i Paragraffens 2. Stykke forstaas ikke alene et bestemt forud fastsat Aaremaal, men ogsaa et paa anden Maade begrænset Tidsrum, f. Eks. saaledes, at Tjenesten opbører ved Indtrædelsen af en vis, den paagældende personlig uvedkommende, Begivenhed.

Ifølge § 1 i Pensionsloven af 24. Februar 1858 er fra denne Lovs Bestemmelser undtagne saadanne, som var udnævnte paa Opsigelse. Da alle Tjenestemænd med Undtagelse af dem, der har kongelig Udnævnelse, i Lighed med, hva d der allerede hidtil har været Tilfældet ved Statsbanerne foreslaas ansatte med 3 Maaneders gensidig Opsigelsesfrist, kan den fornævnte Undtagelse ikke opretholdes i en ny Pensionslov.

Til § 49.

Bestemmelserne i denne Paragrafs 1. og 3. Stykke svarer til de hidtil gældende. Om Bestemmelsen i 2. Stykke henvises til de foranstaaende indledende Bemærkninger.

Til § 50.

De heri optagne Bestemmelser svarer i flere Punkter til de hidtil gældende. Medtagelsen under b) i 1. Stykke af personlige Tillæg, der er tilstaaede „som Erstatning for en Indtægt af den under a) nævnte Art“ vil formentlig kun sjældent være af praktisk Betydning. Bestemmelsen sigter til saadanne Tilfælde, hvor Personale ved en privat Virksomhed ved Statens Overtagelse af denne overgaar til Statens Tjeneste og her faar en mindre egentlig Lønning end den i den private Tjeneste tidligere oppebaarne. Det bemærkes, at man ved Udtrykket „Hjælp til Bolig“ i 2. Stykke under a) kun sigter til saadanne Beløb, der tilstaas Tjenestemænd som Bidrag til Betaling af Husleje paa Grund af Tjenestestedets særlige Dyrhed. Man foreslaar, at Sportler, Gebyrer, Procenter,

Skriverpenge og lignende lovhjemlede uvisse Indtægter fremtidig ikke ubetinget og direkte bliver pensionsgivende, idet man kun under visse Betingelser paa anden Maade vil tage Hensyn til saadanne Indtægter, jfr. § 51 og Bemærkningerne til samme. De visse ansatte ved Statsbanerne tillagte Kørepenge har hidtil været pensionsgivende med Beløb, der omtrent svarede til de gennemsnitlig virkelig oppebaarne Beløb. Da Kørepengene ligesom Dagpengene tjener til Dækning af Forføringsudgifter paa Rejser, har man ment, at de ikke fremtidig bør være pensionsgivende.

Man har optaget en udtrykkelig Bestemmelse om, at Vederlag for Overtidsarbejde ikke medregnes til Lønningsindtægten.

I § 5 i Pensionsloven af 24. Februar 1858, jfr. § 4 i Loven af 5. Januar 1851, er det i al Almindelighed bestemt, at hvad Gennemsnitsbeløbet af Embedsindtægter overstiger 6,000 Rdlr., kommer ikke i Betragtning ved Pensionsberegningen. Man anser det for rettest, at en saadan Regel, der formentlig særlig har haft Sigte paa sportellønnede Stillinger, bortfalder.

Til § 51.

Da man ikke anser det for rigtigt, at Sportler og andre uvisse Indtægter i Almindelighed og direkte medregnes ved Pensionsberegningen, men paa den anden Side mener, at der bør tages noget Hensyn til de nævnte Indtægter, hvor de udgør en væsentlig Del af Stillingens samlede Indtægt, foreslaar man, at der aabnes Adgang til at tage saadant Hensyn derigennem, at Stillinger af den omhandlede Art i Henseende til Pensionsberegning ved særlig Lovbestemmelse kan henføres til Lønningsklasser, for hvilke der er fastsat Aarsløn uden Tillæg af saadanne uvisse Indtægter, eventuelt til andre Lønningsklasser end de, hvortil de med Hensyn til Lønning allerede er henførte. Ved Pensionsberegningen saavelsom ved Beregning af Tjenestemandens Bidrag til Pensionsudgifterne opstilles da, naar saadan Ordning er truffet, den Fiktion, at den paagæl-